

Hvem er Lyndon LaRouche?

LYNDON H. LAROUCHE, JR. (1922-2019) blev i løbet af 1970'erne og 1980'erne en af de mest kontroversielle internationale politiske skikkelser i sin tid. Denne kontrovers, som også omfatter beslægtede emner som hans indsats for at eliminere den internationale narkotrafik og hans rolle i formuleringen af det, som præsident Ronald Reagan den 23. marts 1983 annoncerede som det strategiske forsvarsinitiativ (SDI), er primært forankret i ikke bare indenlandske amerikanske, men også globale politisk-økonomiske spørgsmål.

En demonstration af hans enestående kvalifikationer som økonomisk langtids-prognosemager, især siden hans webcast den 25. juli 2007, placerede ham i centrum af den nuværende udbrudte, globale systemiske krise i verdensøkonomien. Således er dette relevante resumé det, der hjælper med at placere hans karriere i forhold til hans faktiske og vedvarende rolle i håndteringen af den nuværende globale krise, langt ud over hans død den 12. februar 2019.

LaRouche som økonom

Både Lyndon LaRouches status som internationalt kendt økonom og hans enestående succes som langtids-prognostiker er resultatet af hans oprindelige opdagelser af fysiske principper, som stammer fra et projekt, der blev gennemført i perioden 1948-1952. Disse opdagelser udsprang af hans modstand mod Bertrand Russell-tilhænger professor Norbert Wieneres bestræbelser, som i sidstnævntes *Cybernetics* fra 1948, på at anvende den såkaldte informationsteori til formidling af ideer. Som en del af det samme projekt modsatte han sig også Russell-tilhænger John von Neumanns bestræbelser på at degradere reelle økonomiske processer til løsninger på systemer af samtidige lineære uligheder.

Resultatet af dette projekt var LaRouches introduktion af

aksiomatisk ikke-lineære begreber om individuel menneskelig erkendelsesmæssig viden, udtrykkeligt, til den videnskab om fysisk økonomi, som først var blevet etableret af Gottfried Leibniz' relevante arbejde fra 1671-1716. Hans eget arbejde lokaliserede den afgørende, ikke-lineære faktor i forøgelsen af samfundets potentielle relative befolkningstæthed i de relationer, der er belyst ved værktøjsmaskinprincippetets rolle i forbindelsen mellem principielle eksperimenter og udviklingen af avancerede designs af både produkter og produktionsprocesser.

I sin efterfølgende søgen efter en metodisk standard for denne behandling af erkendelsens funktionelle rolle, antog han Leibniz-Gauss-Riemann-standpunktet, som repræsenteret ved Bernhard Riemanns universitetsafhandling fra 1854. Derfor blev anvendelsen af riemannske begreber på LaRouches egne opdagelser kendt som LaRouche-Riemann-metoden. Dette arbejde blev yderligere beriget af hans studier af den riemannske biogeofysiker Vladimir Vernadsky, hvis begreber spiller en stor rolle i LaRouches videnskabelige arbejde.

LaRouches arbejde er bedst kendt gennem hans succes med to langtidsprognoser og hans dom over det nuværende finanssystems død i juli 2007. Den første af disse blev udviklet i 1959-1960 og forudsagde, at hvis de aksiomatiske politiske antagelser fra Truman-Eisenhower-præsidentembedet fortsatte, ville anden halvdel af 1960'erne opleve en række internationale finansielle og monetære kriser, som ville føre til et sammenbrud i de eksisterende Bretton Woods-aftaler: Dette skete i perioden fra devalueringen af det britiske pund i november 1967 til sammenbruddet af Bretton Woods-aftalerne den 15.-16. august 1971.

Det andet var baseret på konsekvenserne af sammenbruddet i 1971. Han forudså, at hvis de dominerende magter tyede til en kombination af stadig mere grådige, monetaristiske former for nedskæringsforanstaltninger, ville resultatet ikke blive en ny cyklisk krise, men snarere en systemisk krise, en generel

sammenbrudskrise i det globale system. Siden den amerikanske børskrise i oktober 1987 og de strategiske, økonomiske, finansielle og pengepolitiske beslutninger i perioden 1989-1992 er det eksisterende globale finans- og valutasystem blevet låst fast i den nuværende serie af seismiske rystelser, som er udtryk for en sådan global systemisk eller generel sammenbrudskrise.

En nu berømt konklusion fra LaRouche kom i hans webcast den 25. juli 2007, på tærsklen til de første synlige tegn på den nuværende globale finansielle sammenbrudskrise, da han uden forbehold sagde, at det nuværende bankerotte finanssystem var færdigt. Siden da er LaRouches troværdighed i visse begrænsede, men betydningsfulde amerikanske professionelle økonomiske kredse, og internationalt, skudt i vejret, og hans internationale kampagne for en tilbagevenden til en Glass/Steagall-bankstandard og en ny aftale mellem suveræne nationalstater om et kreditsystem med faste valutakurser har fået stigende international støtte.

En politisk kontroversiel person

LaRouches arbejde og aktiviteter som økonom har altid krydset et vedvarende engagement, siden militærtjeneste i efterkrigstidens Indien, i det der ofte er blevet kaldt en retfærdig ny økonomisk verdensorden: det presserende behov for at give det, der undertiden er blevet kaldt tredjeverdenslande, deres fuldgyldige ret til komplet national suverænitet og adgang til forbedring af deres uddannelsessystemer og økonomier gennem anvendelse af den mest avancerede videnskab og teknologi. I denne henseende har han vedvarende haft den samme strid med det Britiske Imperiums og Commonwealths politik, som USA's præsident Franklin Roosevelt havde med Storbritanniens premierminister Winston Churchill i krigstiden om de samme spørgsmål.

På samme måde modsatte han sig de økonomiske og beslægtede politiske modeller under præsidenterne Truman og Eisenhower

samt Nixon, Carter, Reagan, begge Bush'er og Obama. Inden for amerikansk indenrigs- og udenrigspolitik var hans engagement kendetegnet ved en hårdnakket modstand mod den relevante politik, der var udtænkt af britiske imperiale interesser – såsom frihandel, »regeringsførelse« og begrænset suverænitet – samt også de neo-malthusianske dogmatikere generelt.

I disse spørgsmål om både amerikansk indenrigs- og udenrigspolitik var han på linje med traditionen for det, der tidligere var kendt som det amerikanske system for politisk økonomi, da denne patriotiske, anti-britiske tradition er karakteriseret ved Benjamin Franklins politik og sådanne modstandere af dogmerne fra det britiske Ostindiske Kompagnis apologet Adam Smith som USA's finansminister Alexander Hamilton, Philadelphias Mathew og Henry Carey, Friedrich List, præsident Abraham Lincoln og Franklin Roosevelt. Han støttede altid den slags målrettet politik, der er forbundet med det amerikanske systems tradition, og denne traditions vægt på at fremme investeringer i videnskabelige og teknologiske fremskridt og udvikling af grundlæggende økonomisk infrastruktur, i modsætning til frihandel og relaterede dogmer fra Haileybury og positivistiske skoler.

Siden sine studier i perioden 1948-1952 har han altid placeret det dybe politiske grundlag for oppositionen mellem de to moderne lejre i den økonomiske politik i kampen mellem de kræfter, der finder deres egeninteresse i nationaløkonomien, såsom landmænd, industrielle iværksættere og arbejdere, mod de oligarkiske finansinteresser, der plyndrer nationaløkonomien gennem finansielle mekanismer og lignende former for åger.

I en beslægtet sag lokaliserede han Den amerikanske Frihedskrigs og den føderale forfatnings historisk enestående betydning i det faktum, at selv om ideerne bag den amerikanske revolution var produkter af den europæiske tradition fra renæssancen i det 15. århundrede, gav Nordamerika den relevante strategiske afstand til et Europa, der stadig var domineret af de kombinationer af feudalt landaristokrati og

feudalt finansoligarki, som blev karakteriseret af Castlereagh-Metternich-alliancen på Wiener-kongressen. Således opstod Europas nationalstater hovedsageligt som kvasi-republikanske, parlamentariske reformer inden for nationer, der stadig blev styret fra toppen af feudale oligarkier, såsom Storbritannien, snarere end ægte republikker, såsom den amerikanske forbundsrepublik fra 1789.

Så snart LaRouche begyndte at opnå en vis grad af politisk indflydelse, først i USA og siden i udlandet, kom han derfor i stadig mere forbitret politisk konflikt med det finansoligarkiske lag og dets lakajer, både i USA og internationalt. I USA er det en kombination af oligarkiske familier, der tidligere var forbundet med opiumshandlerne fra New England, bankfolk fra Manhattan i traditionen efter Aaron Burr, Martin van Buren, August Belmont og J.P. Morgan, og dem der holder fast i traditionen med at holde slaver i sydstaterne. Blandt deres fremtrædende talsmænd har været Henry Kissinger og George P. Shultz.

Fra 1964-1972 blev han desuden en ledende organisator af modstanden mod det kulturelle paradigmeskifte i 1964-1972. På den baggrund blev han et førende mål for bittert fjendskab fra ideologer for forskellige New Age-kulter som rock-narkotika-sex-modkulturen, postindustrielle utopier generelt og neo-malthusianske former for anti-videnskabelige, miljømæssige griller.

Som et resultat af det var han mål for forskellige kendte bestræbelser på at udslette ham, endog fysisk, af forskellige officielle og private agenturer i USA og i udlandet. Dette mønster er kendetegnet ved et komplot fra 1973, der blev styret af det amerikanske forbundspoliti, Federal Bureau of Investigation (FBI), som indrømmet i officielle dokumenter, der senere blev frigivet, og ved en amerikansk officiel operation fra 1983-1988, der blev kørt under dække af Executive Order 12333.

Kampagner for offentlige embeder

LaRouche førte gentagne gange valgkampagner for det amerikanske præsidentembede fra 1976: syv gange for Det Demokratiske Partis præsidentnominering. Hans sidste kampagne var i 2004. I hver af kampagnerne i 1976, 1980 og 1984 var hovedmotivet det samme: den næsten uundgåelige langsigtede nedtur til en global, systemisk finansiel og monetær krise, medmindre der blev indført visse specifikke typer ændringer i den økonomiske, finansielle, monetære og sociale politik. I 1988 var temaet for kampagnen det forestående sammenbrud af det sovjetiske system og en snarlig genforening af Tyskland, som skulle begynde i Østeuropa allerede i 1989. I 1992 var temaet, at et finansielt-monetært mudderskred allerede var i gang og førte til et truende generelt finansøkonomisk sammenbrud i løbet af årtiet. I 1996, 2000 og 2004, at udbruddet af en generel, global finansiel-monetær systemkrise, allerede afspejlet i derivatmarkedskonkurserne i 1994 og Long-Term Capital Management-fallitten i 1998, var nært forestående. Præmisserne for dette perspektiv var altid de samme: den langsigtede udsigt til en sammenbrudskrise, som allerede var forudsagt i forbindelse med sammenbruddet af Bretton Woods-aftalerne i 1971.

Under hver af disse kampagner var den foreslåede løsning altid den samme: en grundlæggende reform af planetens økonomiske, finansielle og monetære systemer, med vægt på:

1. En tilbagevenden til de bedste elementer i Bretton Woods-systemet fra 1950'erne;
2. En generel udskiftning af centralbankvæsen med den form for nationalbankvæsen, som den amerikanske finansminister Hamilton tilskrev betydningen af den amerikanske føderale forfatning;
3. En retfærdig ny økonomisk verdensorden som en ny kvalitet af partnerskab mellem suveræne nationalstater;
4. Vægt på både storstilet udvikling af grundlæggende økonomisk infrastruktur, tilstrækkelige

fødevarerforsyninger og fremme af vækst i produktivitet pr. indbygger gennem investering i videnskabelige og teknologiske fremskridt.

I løbet af kampagnerne fra 1976-1984 indgik forslag om foranstaltninger til videnskabeligt og teknologisk samarbejde mellem USA og Sovjetunionen for at realisere det, som Dr. Edward Teller i slutningen af 1982 beskrev som menneskehedens fælles mål. Et eksempel på sådanne forslag var den oprindelige version af Det strategiske Forsvarsinitiativ (SDI) fra 1979, som var et af de vigtigste punkter i kampagnen for Demokraternes nominering i 1980. I 1988 blev SDI afløst af et program om mad for fred, som var baseret på den økonomiske krise, der forventedes at ramme Østeuropa og Sovjetunionen fra 1989. I 2000 havde kampagnen primært til formål at fremme en tidlig etablering af en ny Bretton Woods-aftale, centreret omkring samarbejde mellem USA's og Kinas præsidenter, længe før år 2000. Kampagnen i 2004, som begyndte, så snart den tvivlsomme præsident George W. Bush blev indsat i embedet, havde til formål at samle især demokrater til at modstå faren for fascisme – som LaRouche i januar 2001 forudsagde var truende i form af en slags rigsdagsbrand, en prognose, der blev mere end bekræftet af 11. september og dens efterspil. I slutningen af juli 2004 opgav LaRouche sin kampagne og etablerede LaRouche Political Action Committee (LaRouche PAC), som i en periode fungerede som hans vigtigste politiske redskab sammen med LaRouches ungdomsbewægelse. I dag udøver hans politik vedvarende en dybtgående indflydelse på den politiske beslutningsproces verden over gennem LaRouche-organisationen, der ledes af hans kone, Helga Zepp-LaRouche.

Videnskab og klassisk kunst

Det centrale i alle LaRouches aktiviteter er betoningen af de suveræne erkendelsesmæssige åndsevner i det individuelle menneskelige sind, hvis funktioner blot er karakteriseret ved underbyggede opdagelser af fysiske principper. Siden hans oprindelige opdagelser i perioden 1948-1952 har han

understreget, at de processer, der er ansvarlige for opdagelsen af fysiske principper, er identiske med dem, der er ansvarlige for sammensætningen af metaforer i store kompositioner i klassiske former for poesi, musik, tragedie og billedkunst. Denne opfattelse fik han ved at afvise Immanuel Kants romantiske dogme for æstetik. Derfor afviser han de empiristiske, cartesianske og positivistiske forestillinger om både objektiv videnskab og adskillelsen af videnskab og kunst. Han behandler videnskab og kunst som iboende subjektive, snarere end objektive, som den subjektive skabelse af objektivt gyldige nye videnskabelige principper, nye ideer, der opstår som opløsninger af metaforer.

Disse var de ledende overvejelser, da han i 1974 var med til at grundlægge en videnskabelig forening, Fusion Energy Foundation, og da han i 1980'erne støttede sin kone Helga Zepp-LaRouches grundlæggelse af International Club of Life og det internationale Schiller Institut. I løbet af 1980'erne søsatte han et projekt for at afklare visse afgørende principper for klassisk musikalsk komposition og opførelse, hvilket der er kommet en vigtig bog ud af. I de første to årtier af dette århundrede arbejdede han vedvarende sammen med nogle af sine samarbejdspartnere om at udvikle forbedrede tilgange til uddannelse og videnskab, især med en kerne af medlemmer af LaRouches Ungdomsbevægelse kendt som »Kælderteamet«.

Lyndon LaRouche biografi

Født: 8. september 1922, Rochester, New Hampshire, U.S.A.

Forældre: Lyndon Hermyle LaRouche, Sr., indfødt statsborger, internationalt kendt teknologisk konsulent for skoproducenter; Jessie Weir LaRouche, indfødt statsborger.

Gift med: Helga Zepp-LaRouche i december 1977, født og statsborger i Tyskland; specialist i Nicholas af Cusa, Friedrich Schiller; grundlægger og direktør for Schiller

Instituttet; politisk person i Tyskland.

Søn: Daniel Vincent LaRouche, født august 1956; specialist i databehandling.

Skolegang: Rochester, New Hampshire og Lynn, Massachusetts Public Schools; gik på Northeastern University i 1940, 1941, 1942, 1946, 1947.

I militæret: AUS, 1944-1946. Oversøisk tjeneste i Indien, Burma.

Professionel: Ledelseskonsulent, økonom 1947-1948, 1952-1972. Grundlægger: (1974) *Executive Intelligence Review* weekly; Medstifter: (1974) Fusion Energy Foundation; Medlem: Schiller Instituttet.

Politisk: Kandidat til det amerikanske præsidentvalg for Det Demokratiske Parti: 1980, 1984, 1988, 1992, 1996, 2000, 2004. Præsidentkandidat for U.S. Labor Party, 1976; uafhængig, 1984. Kandidat til det amerikanske parlament, Virginia, 1990. Grundlægger og leder af Lyndon LaRouche Political Action Committee, 2004.

Domfældelse: Dømt for sammensværgelse i december 1988, 1989-94, i en politisk skueproces, som blev beskrevet (1989) af den tyske jurist professor Friedrich A. Freiherr von der Heydte som sammenlignelig med skandalen i sagen om den franske kaptajn Alfred Dreyfus: »Alt, hvad vi har kunnet finde ud af om retssagen mod Lyndon H. LaRouche, har været endnu en smertefuld påmindelse om, at udnyttelsen af retssystemet til at opnå politiske mål desværre er en metode, der bruges igen og igen i dag i Vesten såvel som i Øst.« Da han den 2. september 1994 vidnede for en kommission, der undersøgte samme sag, beskrev den tidligere amerikanske justitsminister Ramsey Clark sagen som repræsenterende »et større omfang af bevidst udspekuleret og systematisk embedsmisbrug over en længere periode med brug af den føderale regerings magt end nogen anden retsforfølgelse fra den amerikanske regerings side i min

tid eller så vidt jeg ved.« *Mere om det*

Bøger:

- *Dialektisk økonomi* (1975)
- *Vil denne mand blive præsident?* (1979)
- *Vil Sovjetunionen regere i 1980'erne?* (1979)
- *How to Defeat Liberalism and William F. Buckley* (1979)
- *Hvad enhver konservativ bør vide om kommunisme* (1980)
- *Den grimme sandhed om Milton Friedman* (1980)
- *Der er ingen grænser for vækst* (1982)
- *Bolsjevismen, den sidste fase af imperialismen* (1984)
- *Så du ønsker at lære alt om økonomi?* (1984,1995)
- *The Power of Reason* (selvbiografi, 1987)
- *Videnskaben om kristen økonomi* (1991)
- *Vejen til genopretning* (1999)
- *Er du nu klar til at lære økonomi?* (2000)
- *The Economics of The Noösphere* (2001)
- *Jordens næste halvtreds år* (2005)
- *Tilstanden i vores union: Slutningen på vores vildfarelse!* (2007)